

Књига пророка Јоила и лаодикијска Црква адвентиста седмог дана — број тридесет

Jeff Pippenger

2026-01-16

Број тридесет

Месијанска испуњења у Јеванђељу по Матеју укључују путоказ времена краја, путоказ формализовања поруке, два сведока путоказа 11. септембра, од којих је један сведок унутрашње поруке Лаодикији, а други спољашње поруке тероризма ислама. Прикладно је што је путоказ 11. септембра представљен са два од дванаест месијанских испуњења у Матеју, јер 11. септембар обухвата поруку другог анђела, где увек постоји удвајање. Смрт 18. јула 2020. била је пети путоказ који смо разматрали, а затим је глас у пустињи у јулу 2023. био шести, и васкрсење 2024. било је седмо. Осмо месијанско испуњење јесте Поноћни поклич.

Осма месијанска путоказна ознака јесте Поноћни поклич.

А све се то догодило да се испуни што је речено преко пророка који говори: Кажите кћери Сионској: Ево, Цар твој долази теби, кротак, и седећи на магарици, и на магарету, младунчету магарице. Матеј 21:4, 5.

Предсказање

Радуж се веома, кћери Сионска; подвикуј, кћери Јерусалимска: ево, Цар твој иде к теби; праведан је и доноси спасење; кротак, и јаше на магарцу, на магарету, младунчету магарицину. Захарија 9:9.

„Пет стотина година раније, Господ је преко пророка Захарије објавио: ‘Радуж се веома, кћери Сионска; подвикуј, кћери Јерусалимска. Гле, Цар твој иде к теби. Праведан је и доноси спасење; кротак, и јаше на магарцу, и на магарету, младунчету магарице.’ [Захарија 9:9.] Да су ученици схватили да Христос иде на суд и у смрт, не би могли испунити ово пророчанство.“

„На сличан начин, Милер и његови сарадници испунили су пророчанство и објавили вест за коју је надахнуће унапред прорекло да треба да буде дата свету, али коју они не би могли објавити да су у потпуности разумели пророчанства која су указивала на њихово разочарање и представљала другу вест коју треба проповедати свим народима пре него што Господ дође. Вести првог и другог анђела биле су дате у право време и извршиле су дело које је Бог намеравао да њима изврши.“ Велика борба, 405.

Погрешно разумевање Божје пророчке Речи било је повезано са историјом Христовог тријумфалног уласка, а такође и са паралелном историјом објављивања поруке Поноћног вапаја 1844. године. Од сто четрдесет и четири хиљаде захтева се да разумеју „пророчтва која указују на њихово разочарање“. Јовану је у десетој глави Откривења унапред речено да

ће порука мале књижице, која ће му у устима бити слатка, постати горка.

„Немамо ничега да се бојимо за будућност, осим ако заборавимо пут којим нас је Господ водио и Његово поучавање у нашој прошлој историји.“ *Life Sketches*, 196.

„Vodstvo Gospodnje“ u prošlosti predstavljeno je, među ostalim delima providnosti, kao Njegova ruka koja je pokrila grešku u brojkama, jer nije bilo najbolje da mileriti unapred razumeju svoje razočaranje, ništa više nego što je bilo najbolje da učenici razumeju sve elemente svog razočaranja na krstu. Ali istorija objavljivanja Ponoćnog pokliča poistovećena je sa samom svetlošću koja vodi na nebo, i to je zabeleženo u prvom viđenju Elen Vajt. Sto četrdeset i četiri hiljade moraju razumeti razočaranja učenika i milerita. Odbiti tu svetlost znači pasti sa staze.

„Иза њих је, на почетку стазе, била постављена светла светлост, за коју ми је анђео рекао да је ‘поноћни поклич’. Ова светлост је обасјавала читаву стазу и давала светлост њиховим ногама, да не би посрнули.

„Ако су држали очи упрте у Исуса, који је био управо пред њима, водећи их ка граду, били су безбедни. Али убрзо су неки клонули, и говорили да је град још веома далеко, а они су очекивали да ће већ раније ући у њега. Тада би их Исус храбрио подижући своју славну десницу, и из Његове руке излазила је светлост која се таласала над адвентним мноштвом, и они су узвикивали: „Алилуја!“ Други су непромишљено порицали светлост иза себе, и говорили да није Бог био Тај који их је довео тако далеко. Светлост иза њих угасила се, остављајући њихове ноге у потпуној тами, и они су посртали и губили из вида циљ и Исуса, и падали са стазе доле у мрачни и зли свет испод.“ *Christian Experience and Teachings of Ellen G. White*, 57.

Осма прекретница јесте Поноћни поклич, како је предобразован Христовим тријумфалним уласком у Јерусалим.

„Поноћни поклич није се толико преносио аргументацијом, иако је библијски доказ био јасан и непобитан. Са њиме је ишла покретачка сила која је деловала на душу. Није било сумње, ни преиспитивања. Приликом Христовог тријумфалног уласка у Јерусалим, народ који се из свих крајева земље сабрао да празнује, сјатио се на Маслинску гору, и када се придружио мноштву које је пратило Исуса, прихватио је надахнуће тог часа и помогао да се умножи повик: ‘Благословен који долази у име Господње!’ [Matthew 21:9.] На сличан начин су и неверници, који су долазили на адвентистичке скупове — неки из радозналости, а неки само да би исмевали — осетили силу уверења која је пратила вест: ‘Ево, Жених долази!’“ *Spirit of Prophecy*, volume 4, 250, 251.

Бити мудра девица у последњим данима, по пророчкој нужности, захтевало би да те мудре девице претрпе разочарање, које потом уводи време задржавања из приче. Без искуства времена задржавања, ниси ни мудра ни луда девица.

„Прича о десет девојака из Матеја 25 такође приказује искуство адвентистичког народа.“ *Велика борба*, 393.

У сваком случају, мудре девице последњих дана морају доживети разочарање које је било упоредно са 19. априлом 1844. године, јер је искуство из приче искуство сто четрдесет и четири хиљаде, које Јован у Откривењу означава као девице.

Ово су они који се не оскврнеше са женама, јер су девственици. Ово су они који иду за Јагњетом куда год Оно пође. Ови су откупљени између људи, као првенци Богу и Јагњету. Откривење 14:4.

Колико је Христових прича непосредно и изричито означено као испуњено до самог слова? Свака прича ће се испунити до самог слова, али прича о десет девојака нарочито је изложена као испуњена у прошлости и у будућности „до самог слова“. Она се пореди с трећим анђелом, који од 1844. године па надаље, све док Михаило не устане и док се време људског искушања не затвори, треба да остане садашња истина.

„Често ми се указује на причу о десет девојака, од којих је пет било мудро, а пет неразумно. Ова прича се испунила и испуниће се до последњег слова, јер има нарочиту примену на ово време и, као и вест трећег анђела, испунила се и остаће садашња истина до свршетка времена.“ Review and Herald, 19. август 1890.

До самог свршетка времена, прича о десет девојака представља садашњу истину, а Поноћни поклич ће се поново испунити до у најситније појединости.

„Постоји свет који лежи у злоћи, у обмани и заблуди, у самој сенци смрти,—успаван, успаван. Ко осећа душевне муке да их пробуди? Који глас може допрети до њих? Мој ум је био пренет у будућност, када ће бити дат знак. ‘Ево женика где иде; изиђите му у сусрет.’ Али неки ће одлагати да прибаве уље за допуњавање својих светилки, и сувише касно ће увидети да се карактер, који је представљен уљем, не може пренети.“ Review and Herald, February 11, 1896.

Поноћни поклич је следећи путоказ на хоризонту у покрету сто четрдесет и четири хиљаде. Тај путоказ прати прогон који отпочиње против верних уочи недељног закона. Тај прогон је спољашњи и унутрашњи, а унутрашњи прогон обухвата два различита симбола. Један од тих симбола је Јуда, а други Синедрион.

Девета месијанска путоказна тачка јесте издаја за 30 сребрника.

Тада се испуни оно што је казао пророк Јеремија, говорећи: „И узеше тридесет сребрника, цену онога који беше процењен, кога проценише синови Израилјеви; и дадоше их за грнчареву њиву, као што ми Господ одреди.“ Матеј 27:9, 10.

Пророчанство

И рекох им: ако вам је по вољи, дајте ми моју плату; ако ли није, немојте. И измерише ми као плату тридесет сребрника. И Господ ми рече: баци то лончару — лепа ли ме цена којом ме проценише! И узех тридесет сребрника и бацих их лончару у дому Господњем. Захарија 11:12, 13.

Јудино издајство представља издајство лажних свештеника, јер број 30 представља узраст свештеника. Свештеници, који су уједно и Левити, бивају очишћени као злато и сребро од стране Весника завета. Јудиних тридесет сребрника представљају прочишћавање лажних свештеника приликом недељног закона; иако је Јуда умро непосредно пре крста, то је ипак био исти дан. Јуда није симбол Синедриона; он је симбол онога за кога се мислило да је међу Христовим ученицима.

Као ученик Христов, био си ученик помазања Исусовог. Помазање на Његовом крштењу променило је Исусово име у Исус Христос, јер Христос значи — Помазаник. Његово име се тада променило, јер је тада требало да потврди савез с многима за једну седмицу, а врхунски симбол савезног односа јесте промењено име. Исус је на Свом крштењу био помазан силом. Бити ученик Христов значило је да си био ученик Његовог крштења. Управо је на Његовом крштењу био помазан силом. Изјава Петрова у Матеју 16:18 позната је у хришћанском теолошком свету као „хришћанско исповедање“. Она је једна од великих тема за расправу међу теолозима и научницима. Уопштено говорећи, расправа теолога и научника указује на нешто што нема никакву, или можда тек споредну важност, али остаје чињеница да хришћанство разуме да је Исус, када је био помазан, тада постао Месија.

Рече им: А ви, шта ви кажете ко сам ја? А Симон Петар одговарајући рече: Ти си Христос, Син Бога живог. Матеј 16:15, 16.

Петрово првобитно име преносило је управо ту истину, јер Симон Варјона значи „онај који чује поруку голуба“, што је била порука Његовог крштења. Његово крштење одговара 9/11, а Јуда представља оне који су у неком тренутку исповедали разумевање 9/11, али на путу залутају. Јуда није симбол Синедриона, јер они представљају Лаодикејску адвентистичку цркву седмог дана. Јуда је пружио сведочанство за Синедрион, али се симболика побуне Синедриона разликује од Јудине побуне. Побуна Синедриона изражена је у следећем сну.

„Сабрала сам своје списе, и кренули смо на пут. Успут смо одржали два скупа у Оранџу и имали доказе да је црква имала користи и била охрабрена. И сами смо били ојачани Духом Господњим. Те ноћи уснила сам да сам у Батл Крику, да гледам кроз бочно стакло на вратима и видим једну дружину како се, по двоје, пење кући. Изгледали су строго и одлучно. Добро сам их познавала и окренула сам се да отворим врата салона како бих их примила, али помислих да још једном погледам. Призор се променио. Дружина је сада имала изглед католичке процесције. Један је у руци носио крст, други трску. И како су се приближавали, онај који је носио трску начинио је круг око куће, говорећи три пута: ‘Ова кућа је стављена под забрану. Имовина мора бити заплена. Они су говорили против нашег светог реда.’ Ужас ме је обузео, и протрчала сам кроз кућу, изашла на северна врата, и затекла се усред једне дружине, од којих сам неке познавала, али се нисам усуђивала да им кажем ни речи из страха да не будем издата. Покушавала сам да нађем неко усамљено место где бих могла да плачем и молим се, а да не срећем жељне, радознале погледе куда год бих се окренула. Често сам понављала: ‘Кад бих само могла да разумем ово! Кад би ми само рекли шта сам казала или шта сам учинила!’“

„Много сам плакала и молила се док сам гледала како нам одузимају имовину. Покушавала сам да у погледима оних око мене прочитам саосећање или сажаљење према мени, и посматрала сам лица неколицине за које сам мислила да би ми се обратили и утешили ме кад се не би плашили да ће их други запазити. Покушала сам једном да се извучем из гомиле, али, видевши да ме посматрају, прикрила сам своје намере. Почела сам гласно да плачем и да говорим: ‘Кад би ми само рекли шта сам учинила или шта сам казала!’ Мој муж, који је спавао у постељи у истој соби, чуо ме је како гласно плачем и пробудио ме. Јастук ми је био мокар од суза, и тешка потиштеност духа обузимала ме је.” Testimonies, volume 1, 577, 578.

Примењивање начела да пророци више говоре о последњим данима него о данима у којима су живели, покреће веома свечано питање за вође Цркве адвентиста седмога дана. Сестра Вајт је „сабрала“ своје „списе“ и започела повратни пут у Батл Крик. Батл Крик је тада био средиште дела, као што је то данас Такома Парк, или Јерусалим у данима Христовим. Сабрала је своје списе за пут, након што је изнела борбу коју је водила у вези са својим списима. Контекст њеног сна односи се на њене списе. Та борба одиграла се у месту Рајт.

„Док смо у Рајту послали мој рукопис за бр. 11 у издавачку канцеларију, ја сам користила готово сваки тренутак ван састанака да припремам грађу за бр. 12. Моје снаге, и телесне и умне, биле су тешко исцрпљене док сам радила за цркву у Рајту. Осећала сам да ми је потребан одмор, али нисам могла видети никакву могућност за олакшање. Говорила сам народу неколико пута недељно и писала многе странице личних сведочанстава. Терет за душе био је на мени, а одговорности које сам осећала биле су тако велике да сам сваке ноћи могла добити само неколико часова сна.“

„Док сам тако радила говорећи и пишући, примала сам писма обесхрабрујућег карактера из Бетл Крика. Док сам их читала, осетила сам неизрециву потиштеност духа, која је прелазила у душевну агонију и која је, за кратко време, као да паралише моје животне снаге. Три ноћи готово уопште нисам спавала. Моје мисли биле су узнемирене и сметене. Своја осећања скривала сам колико сам могла од свога мужа и саосећајне породице код које смо боравили. Нико није знао за мој труд нити за бреме моје душе док сам се с породицом сједињавала у јутарњем и вечерњем богослужењу и настојала да своје бреме положим на великог Носиоца бремена. Али моје молбе долазиле су из срца скрханог муком, и моје молитве биле су прекидане и неповезане због необуздане жалости. Крв ми је навирала у мозак, често узрокујући да затетурам и замало паднем. Крварење из носа имала сам често, нарочито после напора да пишем. Била сам принуђена да оставим писање, али нисам могла да са себе збацим бреме бриге и одговорности које је било на мени, јер сам схватала да имам сведочанства за друге која нисам била у стању да им изнесем.“

„Примила сам још једно писмо, у коме сам обавештена да се сматра најбољим да се објављивање бр. 11 одложи док не будем могла да напишем оно што ми је било показано у погледу Здравственог института, јер су они који су били задужени за то дело били у великој оскудици у средствима и била им је потребна сила утицаја мог сведочанства да би се браћа покренула. Тада сам написала један део онога што ми је било показано у

погледу Института, али нисам могла да изложим читав предмет због навале крви у мозак. Да сам мислила да ће бр. 12 бити тако дуго одложен, ни у ком случају не бих послала онај део грађе који је садржан у бр. 11. Претпостављала сам да ћу, после неколико дана одмора, поново моћи да наставим своје писање. Али, на своју велику жалост, установила сам да стање мог мозга онемогућава да пишем. Од помисли да пишем сведочанства, било општа било лична, одустало се, и била сам у непрестаној тешкоћи јер нисам могла да их пишем.“

„У оваквом стању ствари одлучено је да се вратимо у Батл Крик и да тамо останемо док су путеви били блатњави и раскопани, и да ћу ја тамо довршити бр. 12. Мој муж је веома желео да види своју браћу у Батл Крику, да им говори и да се с њима радује у делу које је Бог чинио за њега. Сакупила сам своје списе, и кренули смо на пут. ...“ Testimonies, volume 1, 576, 577.

У последњим данима, руководство Цркве адвентиста седмог дана, представљено као Бетл Крик и они које је она „добро познавала“, променило се у католичку процесију. Руководство Цркве адвентиста седмог дана променило се у католичку процесију. У сну су долазили „по двоје“, један с трском, други с крстом. Оцртали су круг око куће и три пута објавили: „Ова кућа је стављена ван закона. Добра се морају конфисковати. Они су говорили против нашег светог реда.“ Шта су „добра“ у „кући“ која су католички вођи из Бетл Крика „конфисковали“? Против ког „светог реда“ католичке цркве се „говорило“?

Непосредније речено, питање би могло гласити: „који је ред католицизма предводио инквизицију?“ Инквизиција је започела с редом доминиканаца, пре него што су се језуити појавили у историји, али када су се једном укључили, постали су ред који је предњачио у суровости и крвопролићу.

„Широм хришћанства, протестантизам су угрожавали страшни непријатељи. Пошто су први тријумфи Реформације били прошлост, Рим је позвао нове снаге, надајући се да ће остварити њено уништење. У то време створен је језуитски ред, најсвирепији, најбескрупулознији и најмоћнији од свих поборника папства. Одсечени од земаљских веза и људских интереса, мртви за захтеве природне наклоности, сасвим ућутканог разума и савести, нису познавали никакво правило, никакву везу, осим оне свога реда, нити икакву дужност осим да шире његову моћ. Христово јеванђеље оспособило је своје следбенике да се суоче с опасношћу и поднесу страдање, неустрашени пред хладноћом, глађу, трудом и сиромаштвом, да уздижу заставу истине пред справом за мучење, тамницом и ломачом. Да би се борило против ових сила, језуитство је надахњивало своје присталице фанатизмом који им је омогућавао да поднесу исте опасности и да сили истине супротставе сва оружја обмане. Ниједан злочин није био превелик да га почине, ниједна обмана сувише ниска да је примене, ниједна прерушеност сувише тешка да је преузму. Заветовани на трајно сиромаштво и понизност, њихов смишљени циљ био је да обезбеде богатство и моћ, да се посвете рушењу протестантизма и поновном успостављању папске превласти.“

„Када су се појављивали као припадници свога реда, носили су рухо светости, посећујући тамнице и болнице, служећи болеснима и сиромасима, тврдећи да су се одrekli света и носећи свето име Исуса, који је ишао чинећи добро. Али испод те беспрекорне спољашности често су били скривени најзлочиначкији и најсмртоноснији циљеви. Било је то темељно начело реда да циљ оправдава средства. По том правилу, лаж, крађа, кривоклетство, убиство, били су не само опростиви него и похвални, када су служили интересима цркве. Под разним маскама језуити су се увлачили у државне службе, уздижући се до положаја саветника краљева и обликујући политику народа. Постајали су слуге да би деловали као уходе над својим господарима. Оснивали су колегијуме за синове кнежева и племића, и школе за обичан народ; а деца протестантских родитеља бивала су привучена да врше папистичке обреде. Сав спољашњи сјај и раскош римске богослужбене службе били су стављени у дејство да збуне ум и заслепе и опчине машту, те је тако слобода за коју су се очеви трудили и крварили била издата од синова. Језуити су се брзо раширили по Европи, и куда год су ишли, за њима је следио препород папства.“

„Да би им се дала већа моћ, издата је була којом је инквизиција поново успостављена. Без обзира на опште згражавање с којим је била посматрана, чак и у католичким земљама, овај страшни суд поново су успоставили папистички владари, и у његовим тајним тамницама поновљена су зверства сувише ужасна да би поднела светлост дана. У многим земљама, хиљаде и хиљаде самог цвета нације, најчистијих и најплеменитијих, најумнијих и највише образованих, побожних и преданих пастира, вредних и родољубивих грађана, бриљантних научника, даровитих уметника, вештих занатлија, биле су погубљене или приморане да побегну у друге земље.

„Таква су била средства којима се Рим послужио да угаси светлост Реформације, да људима одузме Библију и да обнови незнање и сујеверје мрачног средњег века. Али под Божјим благословом и трудом оних племенитих људи које је Он подигао да наследе Лутера, протестантизам није био оборен. Своју снагу није имао да дугује ни наклоности ни оружју кнежева. Његова упоришта постале су најмање земље, најскромнији и најнемоћнији народи. То је била мала Женева усред моћних непријатеља који су ковали њену пропаст; то је била Холандија на својим пешчаним спрудовима крај северног мора, која се борила против тираније Шпаније, тада највећег и најбогатијег од краљевстава; то је била сурова, неплодна Шведска, која је извојевала победе за Реформацију.“ Велика борба, 234, 235.

Католичка црква је учинила све што је могла да сакрије Библију од људи, тврдећи да су њихова паганска предања и обичаји изнад Божје Речи. Вође лаодикејског адвентизма неће изводити неистомишљенике пред суд због списка Елен Вајт, али хоће католици који тврде да су вође Батл Крика. Сама суштина звери католицизма јесте употреба световне власти ради остваривања верских циљева. Када је адвентизам потражио правну световну власт да управља својим установама, могли су се видети плодови њиховог „светог поретка“.

У контексту церемонија auto-da-fé (чин вере) шпанске инквизиције, трска и крст појављују се као симболички елементи повезани са Христовим распећем. Трска се односи на лажно

жезло стављено Исусу у руку приликом његовог крунисања трњем, којим су га римски војници ударили, симболизујући поругу, страдање и презир.

Крст је упадљиво истакнут у поворкама ауто-да-феа. Зелени крст (често прекривен црним крепом) служио је као амблем Инквизиције; ношен је у засебној припремној поворци дан уочи догађаја и излаган током самог чина. Он је симболизовао власт трибунала.

Конфискација добара односи се на одузимање (секвестрацију или проскрацију) имовине осуђеног лица, уобичајену казну Инквизиције ради финансирања трибунала и кажњавања јереси. То је било јавно објављивано у пресудама на auto-da-fé, чиме су се наглашавали јавно понижење и одвраћање.

Spisi Elen G. Vajt јасно и недвосмислено осуђују вођство које ће забранити њене списе у покушају да утиша песму винограда која се пева, али то је последњи чин једног несветог поретка, непосредно пре него што отворено исполје свој карактер приликом закона о недељи. „Католичка процесја“ стоји у складу са двадесет петорицом старих људи који се кланјaju сунцу. У следећа четири пасуса, први пасус износи „оне који тврде да су Божји народ“ у „последњим данима“. Овај одломак јасно учи да ће у последњим данима адвентистички проповедници седмога дана по „црквама и на великим скуповима на отвореном“ „наглашавати пред народом нужност светковања првог дана седмнице“.

„Господ има спор са својим народом по имену у овим последњим данима. У том спору људи на одговорним положајима поћи ће путем који је управо супротан ономе којим је ишао Немаја. Они не само што ће сами занемаривати и презирати суботу, него ће настојати и да је сакрију од других, затрпавајући је под рушевинама обичаја и предања. У црквама и на великим скуповима на отвореном, проповедници ће наметати народу нужност држања првог дана у седмици. Постоје несреће на мору и на копну; и те несреће ће се умножавати, једна катастрофа следећи убрзо за другом; а мала дружина савесних светковатеља суботе биће означена као она која навлачи гнев Божји на свет својим непоштовањем недеље.“

Ово јасно поистовећује адвентисте седмога дана као „они који се издају за Божји народ“ који ће подстицати светковање недеље, и да ће такође указати „на“ „малу дружину савесних светковатеља суботе“. У следећем пасусу она наглашава да ће се прогонства из прошлих векова поновити. Претходни пасус завршава тиме што она поистовећује оне који се издају за Божји народ, насупрот онима за које каже да су савесни светковатељи суботе. Потом уводи историјске примере из прошлости и упозорава да ће се та историја поновити у последњим данима. Она је сасвим јасна.

„Сотона подстиче ову лаж да би заробио свет. Његов је план да примора људе да прихвате заблуде. Он активно учествује у ширењу свих лажних религија, и неће презати ни од чега у својим настојањима да наметне погрешне науке. Под плаштом верске ревности, људи, под утицајем његовог духа, измислили су најсуровија мучења за своје ближње и нанели им најстрашнија страдања. Сотона и његови заступници и даље имају исти дух; и историја прошлости поновиће се у наше дане.“

„Има људи који су свој ум и вољу усмерили на то да остваре зло; у тамним дубинама свога срца одлучили су какве ће злочине починити. Ти људи сами себе обмањују. Одбацили су велико Божје мерило праведности, а на његово место подигли су мерило по сопственој мери, и упоређујући себе с тим мерилом проглашавају себе светима. Господ ће допустити да открију шта је у њиховим срцима, да испоље дух господара који њима влада. Допустиће им да покажу своју мржњу према Његовом закону у свом поступању према онима који су верни његовим захтевима. Њима ће управљати исти дух верског безумља који је подстицао руљу што је распела Христа; црква и држава ујединиће се у истом поквареном складу.”

„Црква данашњице пошла је стопама некадашњих Јевреја, који су Божје заповести одбацили ради својих предања. Она је изменила уредбу, прекршила вечни завет, и сада су, као и онда, охолост, неверовање и неверност последица. Њено право стање изложено је овим речима из Мојсијеве песме: ‘Покварише се, нису више деца његова, на њима је срамота њихова; род су изопачен и покварен. Тако ли враћате Господу, народе луди и неразумни? Није ли он отац твој, који те је стекао? Није ли те он начинио и утврдио?’”
Review and Herald, March 18, 1884.

Постоји одломак за одломком у Духу пророштва који поистовећује прогон Божјих верних у последњим данима, а „црква данашњице“ коју она означава није хришћанство уопште, већ црква коју она изнова поистовећује као ону која је била предображена јеврејском црквом. Ти јасни одломци у њеним списима представљају побуду да Црква адвентиста седмог дана покуша да наметне ограничења списима сестре Вајт, као што то њен сан тако прикладно показује. Њихови поступци против њених списа, који су очигледно добра њене куће што треба да буду забрањена од стране вођа из Батл Крика, који су се преобразили у свети ред католицизма. Њихов напад на њене списе такође је представљен нападом на Јеремијине списе. Сан Елен Вајт је други сведок да су Јеремијини списи били спаљени.

У трећем нараштају лаодикејског адвентизма, компромис је био преовлађујућа тема. Трећи нараштај представљен је црквом у Пергаму. Почев од објављивања књиге W. W. Prescott-a под насловом The Doctrine of Christ 1919. године, па до објављивања дела Questions on Doctrine 1957. године, обележава се раздобље прелаза, представљено једном алфа публикацијом и окончано једном омега публикацијом. Прва књига представљала је одбацивање Лава из Јудиног племена од стране W. W. Prescott-a, ради отпадничког протестантског погледа на Христа. Prescott-ова књига, прикладно насловљена The Doctrine of Christ, осакатила је милеритску пророчку поруку, остављајући празну дефиницију Исуса коју обожавају католицизам и отпаднички протестантизам. Последња књига у том нараштају дефинише посвећење и оправдање које разара Божји закон, Његову правду и милост. Древном Израелу била је поверена одговорност да буде чувар Божјег закона, а адвентизам је требало да буде чувар не само Божјег закона него и Његове пророчке Речи. Године 1919. појавила се књига која је одбацила одбрану Божје пророчке Речи, означивши почетак трећег нараштаја лаодикејског адвентизма, који се завршио књигом која одбацује Божји закон.

„Ако се препуштате тврдокорности срца и услед гордости и самоправедности не признајете своје погрешке, бићете препуштени сатанским искушењима. Ако се, када вам Господ открије ваше заблуде, не покајете нити их исповедите, Његово провиђење ће вас изнова и изнова враћати на исто тло. Бићете препуштени да чините грешке сличне природе, и даље ће вам недостајати мудрости, и називаћете грех правдом, а правду грехом. Мноштво превара које ће преовладавати у овим последњим данима окружиће вас, и променићете вође, а нећете ни знати да сте то учинили.“ Review and Herald, December 16, 1890.

Пергам, трећа црква, довела је до Тијатире, папске цркве, која је четврта генерација, када се двадесет и пет људи клања симболу ауторитета Тијатире.

„Уредба коју су усвојили рани колонисти, да само члановима цркве буде допуштено да гласају или да врше службу у грађанској управи, довела је до најпогубнијих последица. Ова мера била је прихваћена као средство за очување чистоте државе, али је довела до кварења цркве. Пошто је исповедање вере било услов за право гласа и за вршење службе, многи су се, покренути искључиво побудама световне користи, придружили цркви без промене срца. Тако су цркве у знатној мери биле састављене од необраћених особа; па су се чак и у служби налазили они који не само да су заступали заблуде у учењу, него су били и незналице о препорађајућој сили Светог Духа. Тако су се поново показале зле последице, тако често посведочене у историји цркве од Константинових дана па до данас, покушаја да се црква изграђује уз помоћ државе, да се у прилог јеванђељу Онога који је изјавио: ‘Моје царство није од овога света’ призива световна власт. Јован 18:36. Сједињење цркве са државом, ма колико незнатан био степен тог сједињења, иако може изгледати да свет приближава цркви, у стварности само приближава цркву свету.” Велика борба, 297.

„Сједињење цркве са државом, ма колико незнатан био степен тога, иако може изгледати да свет приближава цркви, у стварности само приближава цркву свету.” Дана 18. маја 1977. године, Берт Б. Бич (један од руководиоца у Северној Европи–Западној Африци, дивизији цркве, и укључен у међуцрквене односе) предао је антихристу, папи Павлу VI, медаљон пресвучен златом током групне аудијенције у Риму. То је било део састанка Конференције секретара светских конфесионалних породица. О том догађају извештено је у Adventist Review (11. август 1977), а Religious News Service је забележио да је то био први пут да се један званични представник СДА састао са неким понтификом.

„Gospod je izrekao prokletstvo nad onima koji oduzimaju od Svetoga pisma ili mu dodaju. Veliki JA SAM odredio je šta će sačinjavati pravilo vere i nauke, i namenio je da Biblija bude knjiga svakoga doma. Crkva koja se drži reči Božje nepomirljivo je odvojena od Rima. Protestanti su nekada tako bili odvojeni od te velike crkve otpada, ali su joj se približili, i još su na putu pomirenja sa Rimskom crkvom. Rim se nikada ne menja. Njena načela nisu se ni najmanje izmenila. Ona nije umanjila jaz između sebe i protestanata; oni su učinili sav napredak. Ali šta to govori o protestantizmu ovoga vremena? Odbacivanje biblijske istine navodi ljude da se približe neverstvu. Crkva koja otpada umanjuje udaljenost između sebe i papske vlasti.“

„Душе као што су Лутер, Кранмер, Ридли, Хупер и хиљаде племенитих људи који су били мученици ради истине, јесу истински протестанти. Они су стајали као верни стражари истине, објављујући да је протестантизам неспособан за сједињење са римокатолицизмом, него мора бити од начела папства удаљен онолико колико је исток од запада. Такви заступници истине нису могли бити у складу са „човеком безакоња“ ништа више него што су то могли Христос и Његови апостоли. У ранијим вековима праведни су осећали да је немогуће повезати се са Римом, и, премда је њихово противљење овом систему заблуде одржавано уз опасност по имовину и живот, ипак су имали храбрости да одрже своју одвојеност и мушки су се борили за истину. Библијска истина била им је драгоценија од богатства, части, па чак и самог живота. Нису могли поднети да виде истину затрпану под гомилом празноверја и лажне софистике. Узели су реч Божју у своје руке и подигли заставу истине пред народом, смело објављујући оно што им је Бог открио кроз марљиво истраживање Библије. Умирали су најсвирепијом смрћу због своје верности Богу, али су својом крвљу за нас откупили слободе и повластице које многи, који тврде да су протестанти, тако лако препуштају сили зла. Али хоћемо ли ми предати те скупо плаћене повластице? Хоћемо ли нанети увреду Богу небескоме и, пошто нас је ослободио римског јарма, поново сами себе ставити у ропство овој антихришћанској сили? Хоћемо ли показати своје отпадништво тиме што ћемо се одрећи своје верске слободе, свога права да се клањамо Богу према налозима сопствене савести?“

„Лутеров глас, који је одјекивао по горама и долинама, који је потресао Европу као земљотрес, призвао је војску племенитих апостола Исуса, и истина коју су они заступали није могла бити ућуткана ломачама, мукама, тамницама, смрћу; а гласови те племените војске мученика и даље нам говоре да је римска власт проречено отпадништво последњих дана, та тајна безакоња коју је Павле видео да почиње деловати још у његово време. Римокатолицизам нагло задобија тло. Папство је у порасту, а они који су одвртели своје уши од слушања истине слушају њене заводљиве басне. Папске капеле, папски колеџи, женски самостани и манастири умножавају се, а протестантски свет као да спава. Протестанти губе обележје разликовања које их је разликовало од света, и смањују удаљеност између себе и римске власти. Одвртели су своје уши од слушања истине; нису били вољни да прихвате светлост коју је Бог обасјао на њихову стазу, и стога одлазе у таму. Са презиром говоре о помисли да ће доћи до оживљавања некадашњег суровог прогона од стране римокатолика и оних који с њима пристају. Не увиђају чињеницу да Божја реч у потпуности предсказује такво оживљавање, и неће да признају да ће Божји народ у последњим данима трпети прогонство, премда Библија каже: „И разгневи се аждаја на жену, и отиде да зарати с остатком семена њезина, који држе заповести Божје и имају сведочанство Исуса Христа.“

„Папство је религија људске природе, и маса човечанства воли учење које им допушта да чине грех, а ипак их ослобађа од његових последица. Људи морају имати неки облик религије, и та религија, саздана људским домишљањем, а ипак полажући право на божански ауторитет, одговара телесном уму. Људи који себе сматрају мудрима и разумнима с поносом се одвраћају од мерила праведности, од Десет заповести, и не мисле да је у складу с њиховим достојанством да истражују путеве Божје. Зато ступају

на лажне путеве, на забрањене стазе, постају самодовољни, надмени, по обрасцу папе, а не по обрасцу Исуса Христа. Они морају имати облик религије који поставља најмање захтева у погледу духовности и самоодрицања, а пошто их неосвећена људска мудрост неће навести да омрзну папство, они су природно привучени његовим установама и учењима. Они не желе да ходе путевима Господњим. Они су у сваком погледу сувише просвећени да би тражили Бога у молитви и понизности, с разумним познањем Његове речи. Пошто не маре да познају путеве Господње, њихови умови су сасвим отворени за обмане, потпуно спремни да прихвате и поверују лажи. Вољни су да им се као истина подмећу најнеразумније, најнепоследније неистине.“

„Сотонино ремек-дело обмане јесте папство; и док је показано да је време велике умне таме било наклоњено римокатолицизму, такође ће се показати да је и време велике умне светлости наклоњено његовој моћи; јер су умови људи усредсређени на сопствену надмоћност и не воле да Бога задрже у своме знању. Рим полаже право на непогрешивост, а протестанти иду истим путем. Они не желе да траже истину и да иду од светлости ка већој светлости. Они се ограђују предрасудама и као да су вољни да буду обманути и да друге обмањују.“

„Али иако је став цркава обесхрабрујући, ипак нема разлога за клонуће; јер Бог има народ који ће сачувати своју верност Његовој истини, који ће Библију, и само Библију, учинити својим правилом вере и учења, који ће уздићи мерило и високо држати заставу на којој је написано: „Заповести Божје и вера Исусова.“ Они ће ценити чисто јеванђеље и учинити Библију темељем своје вере и учења.

„За овакво време, када људи одбацују закон Господа над војскама, Давидова молитва је примењива,—„Време је да Ти, Господе, делујеш; јер су укинули закон Твој.“ Приближавамо се времену када ће се готово опште презрење обрушити на Божји закон, и народ који држи Божје заповести биће тешко кушан; али хоће ли изгубити своје поштовање према закону Јеховином зато што други не виде и не схватају његове обавезујуће захтеве? Нека народ који држи Божје заповести, попут Давида, поштује Божји закон утолико више уколико га људи одбацују и обасипају непоштовањем и презиrom.“ Signs of the Times, 19. фебруар 1894.

Две године пре него што је антихристу један вођа лаодикијске Цркве адвентиста седмог дана уручио златну медаљу, 1975. године покренута је тужба против Цркве адвентиста седмог дана: EEOC v. Pacific Press Publishing Association (Case No. C-74-2025 CBR in the U.S. District Court for the Northern District of California), у којој је Комисија за једнаке могућности запошљавања тужила црквену издавачку кућу у име две запослене жене — Merikay Silver (бивше уреднице која је до времена подизања тужбе већ напустила службу) и Lorna Tobler — тврдећи да је постојала дискриминација по основу пола у погледу зарада и накнада. Црква је бранила своју праксу делимично позивањем на верска изузећа и разматрањем своје управне структуре.

У овереној изјави од 6. фебруара 1976. године (која је била део поднеска одбране достављеног суду), Нил К. Вилсон (тадашњи председник Северноамеричке дивизије цркве,

а касније председник Генералне конференције од 1979. до 1990. године) осврнуо се на историјске ставове цркве о римокатолицизму. Изјава је дата у контексту оспоравања приказивања цркве као да има „хијерархију“ сличну папском систему. Потпун релевантан цитат гласи: „Иако је тачно да је постојао период у животу Цркве адвентиста седмог дана када је деноминација заузимала изразито антиримокатоличко становиште, и да је израз ‘хијерархија’ употребљаван у погрдном смислу да означи папски облик црквеног управљања, такав став Цркве није био ништа друго до испољавање широко распрострањеног антипапизма међу конзервативним протестантским деноминацијама у раном делу овога века и у позном делу прошлог, и који је сада, што се тиче Цркве адвентиста седмог дана, одбачен на историјско сметлиште.“

Ово одражава удаљавање од традиционалног пророчког тумачења цркве, које је папство поистовећивало са „звери“ или антихристом у Откривењу. Критичари унутар и изван цркве протумачили су то као умањивање или напуштање тог антикатоличког става ради усклађивања са савременим екуменизмом или правним одбранама. Вилсон је 1985. године председнике разних дивизија цркве означио као „кардинале“, када је изјавио: „... нема ниједног ‘кардинала’ из свих земаља Далеког истока, док ће вероватно бити два ‘кардинала’ из Африке.“

Sestra Vajt je izjavila da je otpala crkva ona koja umanjuje razdaljinu između sebe i pape! Kompromis treće generacije predstavljen je kao plakanje za Tamuzom u Jezekilju osam, i kompromisom Pergama. Prva generacija od 1863. do 1888. predstavljala je crkvu Efes, crkvu koja je izgubila svoju prvu ljubav, a prva ljubav mileritskih pokreta bila je proročka poruka, i prvo poglavlje te proročke poruke bilo je „sedam vremena“ koja su bila ostavljena po strani 1863. godine.

Од 1888. до 1919. године, друго поколење, представљено Смирном и Језекиљевим тајним одајама, било је сведок смрти Духа Пророштва, пошто је сестра Вајт положена на починак 1915. године. Потребно је још појединости о четири поколења да би се сведочанство употпунило, али се прогресивна побуна мора разумети да би се у потпуности схватило како је један отпаднички народ могао да „забрани“ списе Елен Вајт, или како је могао да промовише први дан седмице као прихватљив. Јуда сарађује са „пијаницама Јефремовим“ које „владају овим народом“ у Јерусалиму, а они који владају Јерусалимом и клањају се сунцу, представљени су Синедрионом.

Наставићемо ово проучавање у следећем чланку.

„Међу онима који се изјашњавају као деца Божја, како је мало стрпљења показано, колико је горких речи изговорено, колико је осуде изречено против оних који нису наше вере. Многи су на оне који припадају другим црквама гледали као на велике грешнике, док их Господ не сматра тако. Они који тако гледају на припаднике других цркава, имају потребу да се понизе под моћном руком Божјом. Они које осуђују можда су имали врло мало светлости, мало прилика и предности. Да су имали светлост коју су многи чланови наших цркава имали, можда би напредовали далеко брже и боље представљали своју веру свету. О онима који се хвале својом светлошћу, а ипак не ходе у њој, Христос каже:

‘Али вам кажем: Тиру и Сидону лакше ће бити у дан суда него вама. И ти, Капернауме [адвентисти седмог дана, који су имали велику светлост], који си се до неба подигао [у погледу предности], до пакла ћеш пасти; јер да су се у Содому догодила чудеса која су се у теби догодила, остао би до данашњег дана. Али вам кажем да ће земљи содомској лакше бити у дан суда него теби.’ У то време Исус одговори и рече: ‘Хвалим те, Оче, Господе неба и земље, што си ово сакрио од мудрих и разумних [по сопственој оцени], а открио деци.’“

„И сада, зато што учинисте сва та дела, говори Господ, и што вам говорих, устајући рано и говорећи, а ви не послушасте; и што вас звах, а ви се не одазвасте; зато ћу учинити овоме дому, који се назива именом мојим, у који се уздате, и месту које дадох вама и оцима вашим, као што учиних Синому. И одбацићу вас испред лица својега, као што одбацих сву браћу вашу, све семе Јефремово.“

„Господ је међу нама установио установе од велике важности, и њима треба управљати, не онако како се управља световним установама, него по Божјем поретку. Њима треба управљати са оком једино усмереним на Његову славу, да би се на сваки начин спасле душе које гину. Божјем народу дошла су сведочанства Духа, па ипак многи нису обратили пажњу на укоре, опомене и савете.

„Чујте сада ово, народе безумни и без разума, који очи имате а не видите, који уши имате а не чујете: зар се мене не бојите, говори Господ; зар не дрхтите пред лицем мојим, који сам поставио песак за међу мору уредбом вечном, да је не може прећи? И ако се валови његови бацају, ипак не могу надвладати; ако и хује, ипак је не могу прећи. А овај народ има срце отпадничко и бунтовно; отпадоше и отидоше. Нити говоре у срцу своме: да се сада бојимо Господа Бога својега, који даје дажд, и рани и позни, у његово време; који нам чува одређене седмице жетве. Безакоња ваша одвратише ово, и греси ваши ускратише вам добра.... Не суде за ствар, за ствар сирочета, па ипак напредују; и право убогима не суде. Зар да не походим за ово? говори Господ; зар да се душа моја не освети таквом народу као што је овај?“

„Да ли ће Господ бити приморан да каже: ‘Не моли се за тај народ, нити подижи вапај ни молитву за њих, нити посредуј преда мном; јер те нећу услишити’? ‘Зато су даждови били ускраћени, и није било позног дажда.... Нећеш ли ме од сада призивати: Оче мој, ти си вођа младости моје?’“ Review and Herald, 1. август 1893.